

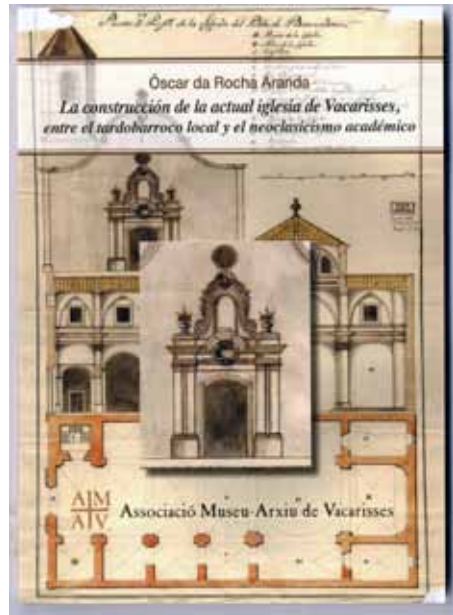
lloc els fenòmens atmosfèrics explicats en el llibre, ajuden el lector i la lectora a imaginar-se com els van viure els terrassencs i les terrassenques en diferents temps, i fins i tot en els més recents, i porten a recordar quina va ser l'experiència de cadascú de nosaltres.

El llibre es va presentar el juny del 2011, en el marc de la XX Setmana del Medi Ambient, davant d'una multitudinària assistència, fet que demostra que la meteorologia i els fenòmens atmosfèrics desperten un gran interès social, que es manifesta també en múltiples formes en la quotidianitat (converses d'ascensor, dites i refranys populars, etc.), o en l'art (fotografies, pintures, poemes, etc.). Tot i això, és sorprenent com la ciutat i les persones tenim una lleugera memòria meteorològica; cada aiguat sembla ser el primer, així com cada nevada sembla haver enfarinat com mai. El llibre ens recorda que els fenòmens com pluges, nevades, sequeres i ventades en són molt, de normals, i que els seus efectes són de vegades inesperats. I ahora, la seva lectura ens pot ajudar a desmentir que la meteorologia a Terrassa no és gaire variada. De tant en tant el cel ens sorprèn i, sobretot, com cantava el fill de Xàtiva, Raimon, amb la frase que obre el llibre, "Al meu país la pluja no sap ploure".

Alba Prados i Pascual
Ambientòloga

DA ROCHA ARANDA, Óscar. **La construcción de la actual iglesia de Vacarisses, entre el tardobarroco local y el neoclasicismo académico.** Vacarisses: Associació Museu-Arxiu de Vacarisses, 2011. 103 pàgines.

Es tracta d'un llibre de petit format amb un contingut clar i concís, compost per un

total de vint-i-dos apartats no gaire extensos, amb il·lustracions fotogràfiques, realitzades gairebé totes per Joan Vila, secretari de l'Associació Museu-Arxiu de Vacarisses, i plànols procedents de l'Archivo Histórico Nacional de Madrid.

L'edició és el resultat d'un magnífic estudi d'investigació monogràfica que desplega una curiosa i interessant història sobre la fesomia actual de l'església de Sant Pere i Sant Feliu de la veïna població de Vacarisses.

Óscar da Rocha Aranda, doctor en Història de l'Art per la Universitat Autònoma de Madrid, és l'autor d'aquesta excel·lent obra, al mateix temps que divulgativa, molt amena i entretinguda de llegir. Al llarg de la publicació, l'autor puntualitza cronològicament tota la documentació recollida a l'Archivo Histórico Nacional de Madrid sobre l'actual església de Vacarisses. Detalla d'on i com es van extreure els recursos per construir-la, i de la problemàtica que tot això va comportar per la dificultat, tant tècnica com econòmica.

Aquest llibre és conseqüència de la casualitat. Óscar da Rocha, concentrat en un treball de recerca sobre l'arquitecte neoclàssic Mateo Medina, va descobrir que aquest l'any 1793 havia projectat i fet els plànols de l'església parroquial de Vacarisses. Però a l'expedient, no només hi havia els dissenys, sinó també tota la documentació burocràtica per a l'edificació de l'església, així com un altre projecte realitzat l'any 1791 per l'arquitecte de Manresa Josep Sitjas.

Fruit d'aquesta casualitat és el llibre que tenim a les mans: un estudi sobre la construcció de l'església de Sant Pere i Sant Feliu de Vacarisses, que a la vegada posa de manifest la història de la petita població entre el final del segle XVIII i el començament del XIX.

El 1790 a Vacarisses existia una església que havia de ser restaurada i per aquest motiu l'Ajuntament de Vacarisses demanà permís al rei Carles IV, que hi donà el vistiplau. Començà un llarg procés de tràmits, que finalitzà el 1791 amb el nomenament de l'arquitecte Josep Sitjas per part de les autoritats de Manresa per a realitzar el projecte de la nova església de Vacarisses.

En aquells moments tots els projectes abans de ser aprovats havien de passar per la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando. Quan hi arribà, el treball de Sitjas es va desestimar per utilitzar l'estil barroc, més concretament tardobarroc. Seguidament fou designat Mateo Medina de l'Academia de San Fernando de Madrid per a presentar el projecte d'acord amb els cànons de l'època, el neoclassicisme.

Són molts els anys que van passar fins a ser acabada l'obra de l'església de Vacarisses. D'altra banda, Mateo Medina encara es va demorar més en la preparació i el lliurament del seu projecte. Quan el va donar per acabat, l'església ja estava pràcticament

construïda, fet que va permetre la inclusió de molt pocs elements del seu projecte en la nova construcció. Per concloure, cal dir que la proposta portada a terme va ser la de Josep Sitjas, malgrat que l'edifici també conté alguns components de Mateo Medina. Aquest mai va arribar a cobrar aquella feina, motiu pel qual va interposar més d'una demanda.

L'encarregat de sufragar les despeses de la construcció de l'església va ser el poble de Vacarisses. No hi havia diners i els habitants feien modestes donacions quan els anava bé i no hi havia guerra, ja que els diners que obtenien els governants anaven destinats a les activitats bèl·liques.

Molts veïns de Vacarisses fins fa poc no eren conscients de la importància de la construcció de la seva església parroquial durant els moviments arquitectònics del tardobarroc i el neoclassicisme. Poques persones eren conscients d'aquest fet, fins que Óscar da Rocha Aranda es va posar en contacte amb les autoritats del patrimoni local de Vacarisses.

Anna Luque i López

AGUILAR CESTERO, Raül. **Memòries d'una feixa. La urbanització d'un poble pagès de la regió de Barcelona (Matadepera, 1931-1983)**. Barcelona: ECOS, 2012 (Col·lecció "República de Paper", núm. 6). 435 pàgines. ISBN: 978-84-938099-4-2

Ara fa uns set anys, conjuntament amb en Iago Otero, vam iniciar el projecte "Memòries d'una feixa" amb l'objectiu de recuperar la memòria històrica i ambiental del segle XX a Matadepera. A banda de la col·lecció d'entrevistes que se n'ha generat, i que ja es poden consultar a l'Arxiu Municipal de Matadepera, i de diversos articles